

но ние съ Филарета, уморени, неуморени ще идемъ; че не ще успѣемъ за единъ день да видимъ почти нищо, — това си го знаемъ отъ напръдъ, но все пакъ ще посѣтимъ величайшия градъ, само „за идея“, да се рѣче че и въ Лондонъ сме били. И кажете, че щастieto не ни придружаваше на всѣка стѣпка: ние като знаехме само пѣтя прѣзъ Кале-Дувръ, който е най-скѣпия пѣтъ, помирихми се съ разносикѣ, които ще направимъ; но вмѣсто да идемъ на Gare du Nord, отпавихме се по погрѣшка на гарата St.-Lazare и тукъ узнахме, че можемъ да идемъ за Лондонъ прѣзъ Диепъ-Нюхавенъ съ 40⁰/₀ по-евтино, отъ колкото прѣзъ Дувръ. Така и направихме. Въ 9 ч. сутринята потеглихме отъ Парижъ, минахме пакъ прѣзъ Руанъ. . .

Видѣхте ли, че щѣхъ да забравя! Добрѣ, че поменахъ Руанъ, та ми дойде на ума: на връщане отъ Америка, като стигнахме въ Хавръ, на качихме се въ трена и съпровождани до извѣстно мѣсто отъ просешката музика на гаменитѣ: *Des sous, messieurs, des sous s'il vous plait!*“ упѣтихме се за Парижъ. Ние, тримата българи, влѣзохме въ едно купе, а съ насъ заедно влѣзоха още нѣколко лица, които ние не бѣхме забѣлѣжили на парахода. Това ни се видѣ малко странно, понеже този тренъ е само за пѣтниците, идущи отъ Ню-Йоркъ. Тѣзи лица се държаха така, като че не се познаватъ помежду си, и отъ думитѣ имъ се разбираше, че за пръвъ пѣтъ минуватъ по тази линия. Тѣ се стараеха да поддържатъ разговоръ съ насъ и да узнаятъ, кои сме и що сме. Въ Руанъ, въ момента, когато потегли трена, въ нашето купе се вмѣкна едно ново лице. Слѣдъ половинъ часъ този господинъ, като се бѣхме умълчали и зяпахме прѣзъ